

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σιέτος.

- Φ.—Ξέρεις λοιπὸν ὅτι κί' ἐγὼ στὸ μπάλ ντ' ἀνφάν ἐπῆγα
και ἤμαστε παιδιὰ ἐκεῖ νομίζω οὐκ ὀλίγα.
- Π.—Και ποιὰ παιδιὰ, βρὲ Φασουλῆ; γιὰ πές μου στὸ Θεό
[σου.
- Φ.—Και πρῶτον Παῦλος Καλλιγᾶς, πολὺ ἀγαπητὸς σου,
δεύτερον ὁ Χαρίλαος, πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους,
τρίτον ὁ Ῥάλλης, στρατηγὸς ἀπὸ τοὺς ἀποστράτους,
τέταρτον ὁ Καλλιφρονᾶς, ἑβδομον ὁ Βουλπιώτης,
δέκατον τρίτον Σεβαλιέ και Περουσὸν Ἰππότης,
κατόπιν πρίγκηψ Βαλδαμάρ, κατόπιν πρίγκηψ Παῦλος,
κατόπιν, ἂν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, Κοντοσταύλος.
Και τέλος πάντων, φίλε μου, ἐγὼ και ἡ παρέα,
και νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλή, περάσαμε ὠραία.
- Π.—Και δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, μὲς στοῦ χοροῦ τῆ σάλα
παιδιὰ δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη πρὸ μεγάλα;
- Φ.—Ἦταν ὁ Μίμης, ἡ Λιλῆ, ὁ Πίπης και ὁ Νίκος,
ἡ Ῥίνα ἡ πεντάμορφη και ὁ κοντὸς Στεφίκος.
Ἔτσι λοιπὸν ἀρχίσαμε στὰ δυνατὰ τὸν μπάλο,
κί' ἀνακατώθη ὁ μικρὸς μαζί με τὸν μεγάλο,
και ἀρχισαν σπρωξίματα και τόσαις καραμπύλαις,
κί' ἔγινε μία σύγχυσις ἀπ' ὄλα κί' ὄλους κί' ὄλαις.
Και μέσα στ' ἀνακάτωμα και τῆ μεγάλη κάψα
ἀρχισαν κάμποσα μωρὰ τοῦ γάλακτος τὴν κλάψα
και μ' ἔπιασε συγκίνησις κί' οὕτως εἰπεῖν μαράζι...
Μὲ τὰ παιδιὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνη χάσι.
- Π.—Ὡς τόσο σύ, βρὲ ἄτιμε, ἀπὸ χορὸ δὲν λείπεις.
- Φ.—Πρέπει κανεὶς νὰ συγκινοῦ χαρὰν μετὰ τῆς λύπης,
πρέπει νὰ ὀϊκτῆ κάποτε μακρὰν τὴν νοσταλγίαν,
μὰ τὸν Χριστόν, βρὲ Περικλή, και μὰ τὴν Παναγίαν.
Κατηγοροῦν τὴν γάτα μας και τήνε λένε γραῖα,
ποθεῖ τὰ μάτια γαλανὰ και τὴν οὐρὰ μακραιά.
Μεθ' ὁ εἰς τὴν πολιτικὴν ἐν τάχει μεταβαίνω.
- Π.—Κί' ἐγὼ τὰ διατρέχοντα ν' ἀκούσω περιμένω.
- Φ.—Τὸ Ὑπουργεῖο, Περικλή, τὴν γλύτωσε και πάλι,
και ἡ ἀντιπολίτευσις ἔχει μεγάλο χάλι.
Ναὶ μὲν τοῦ ἔφυγαν δὴ τρεῖς, Φωτῆλας και Νταλιά-
[νης,
ἀλλὰ δὲν κάνει τίποτα μ' αὐτοὺς ὁ Δεληγιάννης.
Ἐν ὄσφ βλέπεις συμπαγὲς τὸ κόμμα τῶν κομμάτων,
ἐν ὄσφ ἔχομ' ἑλλειψιν σπουδαίαν ἀποπάτων,
ἐν ὄσφ βλέπεις μπάλ ντ' ἀνφάν παιδίων και γερόν-
[των,
περὶ πατρίδος μὴ ἰμλήης και περὶ συμφερόντων.
Ἐπειτα τί νὰ σοῦ εἰπῶ και τί νὰ σοῦ ἰμλήσω;
Ἐγὼ τὸν βίον τῆς ζωῆς κοντεύω νὰ μισήσω.
Τοῦλάχιστον ἂν ἔπεφτε, βρὲ Περικλή, ὀλίγο,
τὸ ἐννοῶ... εἰδὲ ἄλλοιῶς δὲν εἰμπορῶ, θὰ φύγω.
- Π.—Μὰ ποιὸ νὰ πέση;
- Φ.—Νά | αὐτό... δὲν εἰμπορῶ ὡς τόσο
ἐξήγησιν περὶ αὐτοῦ καμμίαν νὰ σοῦ δώσω.
Και διὰ τοῦτο παρενθὺς περνῶ στὸ μαρναβάλι,
ἂν και αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ πῶς ἔχει χάλι.

Εἶδες κανένα μασκαρᾶ νὰ ἔχη μιὰ ἰδέα,
εἶδες καμμία συντροφιά οὕτως εἰπεῖν σπουδαία.
εἶδες κανένα πρόσωπο νὰ παίξῃ ἄλλο ῥόλο,
εἶδες κανένα διάβολο ἔτσι κεραυνοβόλο,
εἶδες κανένα ποιητὴ ἀπάνω εἰς τὸ κάρο,
εἶδες καμμιά μαντὰμ-Ἀγκώ, εἶδες κανένα Φλάρο;
Τοῦλάχιστον, βρὲ Περικλή, ἀπήντησες καμῆλα;

- Π.—Ἀλήθεια πῶς τὰ ἔμαθες ἐσὺ τὰ τοῦ Φωτῆλα;
- Φ.—Ὡς πρὸς Φωτῆλαν και λοιποὺς ἰδὲ τὰ ἀνωτέρω,
και ἤδη ἄς εἰσέλθωμεν και εἰς τὰ περαιτέρω.
Ντυνόμαστε, βρὲ Περικλή, ἀπόψε μασκαράδες;
- Π.—Καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθηκας!, νὰ γίνωμε παπάδες.
- Φ.—Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ μπάλ-μασκὲ ποσῶς δὲν συμφωνοῦμε,
και Μακεδόνες, Περικλή, καλλίτερα νὰ βγοῦμε,
τώρα ὁποῦ τὸ ζήτημα και τῆς Μακεδονίας
εὐρίσκεται στὸν τάπητα μετὰ μονομανίας,
τώρα ποῦ σκούζουν φανερὰ γιὰ τὴ δημοκρατία,
τώρα ποῦ μέσα στὴ βουλή ὑπάρχει ἀπαρτία
και δαιμονίζεται γι' αὐτὸ και ὁ Δημητρακάκης.
- Π.—Βρὲ Φασουλῆ, μπορεῖς νὰ πῆς Λοκάνικο ἐπτάκις;
- Φ.—Λοκάνικο, λοκάνικο, λοκάνικο, λοκάνι...
μὰ στὰ ἐπτὰ λοκάνικα κανέννας μας δὲν φθάνει.
- Π.—Ἀλήθεια τί ἀκούεται και περὶ Νικολσῶνος;
- Φ.—Ἄς πᾶη νὰ κουρευεῖται κί' ἐκεῖνος ὁ μασσόνοσι!
Ἀλλὰ ποῦ τὸν θυμήθηκας κί' αὐτὸν τὸν σιχαμένο!
Μεθ' ὁ εἰς τῆς Ἀποκρηαῖς και πάλιν μεταβαίνω.
- Π.—Στὸ διάλολο και μ' ἔσκασες κί' ὄρσε γιὰ τὴν καμῆλα,
νά κί' ἄλλη γιὰ τὰ ῥόπαλα, κί' ἄλλη γιὰ τὸν Φωτῆλα.

Ἐπιστολὴ ἐν Σύρον
ἔται ἐν τοῦ προχείρου.

Ἐν Σύρω....

Φίλτατε ΡΩΜΗΚ....

Τί γίνεσαι; τί κάνεις;

Τί λές ἐσὺ; Πρωθυπουργὸς θάλαθῃ ὁ Δεληγιάννης;

Πρὸ ἡμερῶν ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Σύρον
ὁ κυνηγὸς τῶν κυνηγῶν, ὁ Γιάκωμος ὁ Μῶρος,
μετὰ τῆς πανοπλίας του και ἀρκετῶν λαφύρων,
κί' εὐθὺς τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ φίλοι παραφόρως.

Ἀλλὰ ὁποῖος κεραυνὸς στὸν ὄμιλον τῶν φίλων,
ὅταν σ' αὐτοὺς μὲ δάκρυα και πόνον διηγῆθη
πῶς στὰς Ἀθήνας ἔχασε τὸν προσφιλεῖ του σκύλον,
τὸν Μάρος τὸν ἀνεκτίμητον στῶν κυνηγῶν τὰ πλήθη.

Φαίνεται δὲν τὸν σήκωσε τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλίμα,
κί' ἔγιν' ὁ μαῦρος πρόωρον κωλικοπόνου θυμα.
Κί' ἤδη ὁ μέγας κυνηγὸς μονάχος του πλανᾶται,
και κλαίει και ὀδύρεται κί' ὄλο τὸν Μάρος θυμάται.

Ἐφ' ἧ και πένθος γενικὸν κατέλαβε τὴν πόλιν...
Χαιρετισμοὺς ἀπ' ὄλους μας και ἀπὸ τὸν Μανώλην.

Ὅσοι Ἡμερολόγια Ῥωμηοῦ ἐπιθυμεῖτε,
εἰς τῶν ἐφημερίδων μας τοὺς πράκτορας θὰ βρῆτε.